

ΝΗΣΙΩΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΣΤΡΑΒΟΚΩΣΤΑΙΝΑ

Ποιὸς περίμενε πῶς ὕστερ' ἀπὸ μιὰ μπόρα, θὰ φύτρωνε μιὰ ἱστορία! Νὰ ὅμως ποῦ γίνονται καὶ τέτοια θαύματα! ἂν δὲν μ' ἔπιανε μιὰ μπόρα 'ς τὸ βουνὸ τ' Ἀγιοῦ Ἡλίου, (καὶ σὲ ποιὸ βουνὸ δὲν ἔστεισε τὴ φωλιὰ του ὁ εὐλογημένος αὐτὸς ἅγιος! ἅς ποῦμε λοιπὸν πῶς αὐτὸς ὁ 'δικὸς μας εἶνε ἕνας νησιώτης ἅγιος Ἡλίας),— ἂν δὲν ἀνοίγανε οἱ καταρράχτες τοῦ οὐρανοῦ ἐκεῖ ἀπάνω, κί' ἂν δὲν μ' ἐστέλνανε 'ς ἕνα χωριὸ νὰ κονέψω, δὲν θὰ σὰς ἔλεγα τώρα τὴν ἱστορία τῆς Στραβοκώσταινας!

Ἐγὺρίζα ἀπ' τὴ Χώρα· μιάς μέρας ταξεῖδι, βουνὰ καὶ πέτρες ὅσες θέτε, μὰ μ' ἕνα καλὸν ἀγωγιάντη, ποῦξερε νὰ μιλή τῷ ἀλόγου του, καὶ ἤξερε καὶ τᾶλογό του νὰ τὸν ἀκούγῃ. Τὸ κοιμένο τὸ ζῶο ἐσκάλωνε τὰ μονοπάτια ἀνάμεσχα 'ς τ' ἀγκάθια καὶ τες στενιὲς σὰν γίδι, καὶ τόσο ἡσυχά, ποῦ δὲν σ' ἐκούραζε. Ἐκεῖνο ποῦ αἰσθανόμουνα κορμάτι ἦτανε τὸ σαμάρι, καὶ ἀντισκοινοῖα 'ς τὸ πλάγι μου, ποῦ κρατούσανε τὸ σεντοῦκι.

Ὁ ἥλιος εἶχε βασιλέψει πρὸ μισῆς ὥρας, κ' εἶχαμε ἀκόμη τρεῖς ὥρες νὰ φθάσουμε 'ς τὸ δικὸ μας χωριὸ. Μὰ ἦτανε μισοφέγγαρο, καὶ λέγαμε πῶς θὰ προφθάσουμε ν' ἀνέβουμε τὰ βουνὰ καὶ νὰ κατεβούμε 'ς τὸν κάμπο μας μετὰ τὸ φῶς του. Τὸ εἴπαμε δὲν τὸ εἴπαμε, καὶ τὰ σύννεφα ἀρχινίσανε νὰ μαζεύονται. Βρισκούμαστε τώρα μέσα 'ς ἕνα δάσος. Μιὰν ἐξαφνὴ ἀστραπή, κί' ἄρχισε τὸ πανηγύρι. Ἡ βροντὴ μᾶς ξεκούφανε. Εἴπαμε πῶς πολὺ κοντὰ πρέπει νὰ ἔπαισε τ' ἀστροπελέκι. Ἀκόμα δὲν τῶπαμε, κί' ἄλλη μιὰ κανονιὰ μᾶς χαιρετᾷ μέσ' ἐτὴν ἄγρια ἐκείνη φύσι. Πάλι δυὸ τρεῖς στιγμὲς σιωπῇ, κί' ἀρχινᾷ ἕνα βαρὺ καὶ ἀδιάκοπο βοητό, ἦτανε ἡ χονδρὴς

σταλαγματιὰς ποῦ πέφτανε πάνω 'ς τὰ φύλλα. Τὸ βοητὸ αὖξανε ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ, ὥσπου ποῦ κατάντησε χαλασμὸς κόσμου. Ποῦ καὶ ποῦ ἄστραφτε καὶ βρόντα, κί' ἀπ' τὴν ἀστραπὴ ὡς τὴ βροντὴ δὲν περνοῦσε οὐδὲ ὅση ὥρα τὸ λέγω. Ἦτανε σωστὴ βροχὴ τοῦ βουνοῦ.

Ὡσοῦ νὰ βγοῦμ' ἀπ' τὸ δάσος, τὰ ροῦχά μας κολνοῦσαν ἀπάνω μας.

Ἡ βροχὴ ἄρχισε νὰ λιγοστεύῃ, ἕνα δυὸ στιγμὲς ἀκόμη, καὶ σταμάτησε ὁλότελα. Τὸ μαῦρο σύννεφο πέρασε, καὶ τὸ φεγγάρι γελοῦσε πάλι. Μὰ ἐγὼ τότες δὲν ἐγελοῦσα, γιὰτὶ κρύονα. Καὶ ἦτανε καὶ φθινόπωρο. Λέγω λοιπὸν τοῦ ἀγωγιάντη :

— Πᾶμε 'ς τὸ χωριὸ ἐκεῖνο κατὰ τὴ ραχοῦλα.

Σὲ μισὴν ὥρα μέσα τὰ πέταλα τοῦ ἀλόγου μου χτυπούσανε καὶ τινάζανε σπίθες ἀπάνω 'ς ταῖς πέτρες τοῦ στενοῦ ὁρόμου ποῦ χωρίζε τὸ χωριὸ σὲ δυὸ μαχαλάδες. Ἐνας καφενὴς, δυὸ τρία ἔργαστηράκια, μὲ πέντ' ἐξηλιοκαμμένους χωριανούς ποῦ καθοῦντανε ἀπ' ἐξω

'ς τὰ σκαμνιά τους καὶ πίνανε ναρκιλέ, κ' ἐκὰτάλαθα πῶς βρισκούμαστε 'ς τὴν ἀγορά.

Ῥωτοῦμε 'ς τὸν καφενὴ ποῦ μπορούμε νὰ περάσουμε τὴ νύχτα.

— Καλῶς ὀρίστε, ἀπαντᾷ ἕνας τους.

Ἐγὼ, θαρρῶντας πῶς ἐννοοῦσε νὰ μᾶς φιλέψῃ αὐτὸς πηδῶ ἀπ' τᾶλογο, τὸν εὐχαριστῶ, καὶ ῥωτῶ ποῦ εἶνε τὸ σπίτι του. Γλήγορα ὅμως κατὰλαθα πῶς τὸ καλῶς ὀρίστε ἦτανε ἀπλὸ χαιρέτισμα, καθὼς ποῦ συνειθίζουμε 'ς τὰ χωριά νὰ καλωσορίζουν καὶ νὰ καλημερίζουν κάθε ξένο, κί' ἅς μὴν τὸν εἶδανε ποτὲς τους. Ἀληθινὴ εὐγένεια καὶ χάρι, ποῦ φυτρώνει κί' αὐτὴ καὶ μοσχοβολᾷ 'ς τὰ βουνὰ ἐκεῖνα ἀπάνω.

Ξαναρωτῶ λοιπὸν ποῦ μπορούμε νὰ περάσουμε τὴ νύχτα.

ΨΑΡΟΠΟΥΛΑ

Εἰκὼν Ἀγόστου Κούλας